

РЕШЕНИЕ

№ 5797

гр. София, 12.02.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 16.01.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Евгения Иванова

**ЧЛЕНОВЕ: Пламен Панайотов
Елеонора Попова**

при участието на секретаря Ива Лещарова и при участието на прокурора Десислава Кайнакчиева, като разгледа дело номер **11766** по описа за **2025** година докладвано от съдия Елеонора Попова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 208 и сл. от Административно-процесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.
Образувано е по касационна жалба на П. Е. С., ЕГН [ЕГН], [населено място], чрез адв.К., срещу Решение от 12.10.2025г., постановено по НАХД № 5582/2025г. по описа на Софийския районен съд, Наказателно отделение, 9 състав, с което е потвърдено Наказателно постановление № 24-4332-033389/03.02.2025г., издадено от Началник сектор към Столична дирекция на вътрешните работи /СДВР/, отдел "Пътна Полиция", с което на касатора е наложено административно наказание „глоба в размер на 250 /двеста и петдесет/ лева за нарушение на чл. 483, ал. 1, т. 1 от Кодекса за застраховането /КЗ/ на основание чл.638, ал.1, т.1 от КЗ.
В касационната жалба се сочат аргументи за неправилност на оспорвания съдебен акт, като постановен при допуснати закононарушения, нарушение на процесуални правила и явна несправедливост на наложеното с него наказание. На първо място се оспорва компетентността на издателя на обжалваното наказателно постановление, посочва се липса на надлежно описание на мястото на извършване и на установяване на твърдяното нарушение. Освен това се твърди и неспазване на законовите изисквания, посочени в чл.42, ал.1, т.7 от ЗАНН, досежно липса на достатъчно посочени лични данни на свидетеля очевидец. Наведени са и доводи за липса на коректно описание на твърдяното нарушение в процесното наказателно постановление. Наведени са и аргументи за наличие на предпоставки за приложение на чл.28 от ЗАНН. На последно място, в жалбата се посочва, че решението на СРС е незаконосъобразно и в частта за определяне на

разноските в полза на административно наказващия орган. С тези доводи се иска отмяна на решението на районния съд, както и отмяна на наказателното постановление.

В съдебното заседание касационният жалбоподател не се явява, представлява се от адв. К., която поддържа жалбата и моли за отмяна на съдебния акт, както и издаденото наказателно постановление, по съображения, изложени в касационната жалба. Претендира разноси, удостоверени пред първата съдебна инстанция

Ответникът - Началник сектор в СДВР, отдел "Пътна Полиция", в писмени бележи, чрез своя процесуален представител, оспорва основателността на касационната жалба. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на адвокатското такова.

Представителят на Софийска градска прокуратура, прокурор К., изразява становище за неоснователност на касационната жалба, като предлага на съда да остави в сила оспорваното решение.

Административен съд – София град, VI касационен състав, след като се запозна с касационната жалба и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено следното:

Касационната жалба е допустима, като подадена от легитимирано лице, в срока по чл. 211, ал. 1 от АПК и срещу съдебен акт, който подлежи на касационен контрол. Разгледана по същество, същата е неоснователна.

Районният съд е установил следната фактическа обстановка:

На 27.12.2024г., в 09:13 часа П. Е. С., управлява собствения си лек автомобил „Р. К.“ с рег. [рег.номер на МПС] /съгласно заявление за регистрация с №[ЕИК]/09.07.2024г./ в [населено място], по [улица]в района на номер № 920 с посока на движение от [улица]към [улица]. Същият е спрял за проверка от свидетеля З. Д. И. - служител при ОЗ РУ-СДВР и неговия колега - А. И. Н. - също полицейски орган от ОЗ РУ- СДВР. С. предоставил документи на свидетеля И. за проверка, като е установено, че липсвала валидно сключена задължителна застраховка „гражданска отговорност на автомобилистите“. В тази насока е приложената официална удостоверителна справка на Гаранционен фонд, според която към 27.12.2024г. в 09:13 часа е липсвала действаща и непрекъзната застрахователна полица от този вид за инкриминирания лек автомобил. Прекъзнатата такива била от 2024г., действайки за периода ограничено - от 00:00 часа на 07.06.2024г. до 00:00 часа на 23.12.2024г. Впоследствие С. сключил на 28.12.2024г. в 10:37 часа валидно действаща за срок от една година за своето МПС задължителна застраховка „гражданска отговорност на автомобилистите“. За установеното административно нарушение на жалбоподателя С. бил съставен АУАН серия ГА с № 3357374/27.12.2024г.

Районният съд е потвърдил наказателното постановление, като е приел, че в хода на административнонаказателното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения, като са спазени изискванията на чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН. Направен е извод и за осъществяване на състава на административното нарушение от страна на касатора. Обсъден е и размера на наложеното наказание. Посочени са основания за присъдените в полза на административно наказващия орган разноси.

Обжалваното решение е правилно.

Застраховката "Гражданска отговорност" е задължителна застраховка, съгласно чл. 483, ал. 1 от КЗ. В цитираната разпоредба /т.1/ е предвидено, че договор за застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите е длъжно да сключи всяко лице, което притежава моторно превозно средство, което е регистрирано на територията на Република Б. и не е спряно от движение. Съгласно чл. 638, ал. 1, т. 1 от КЗ, на лице по чл. 483, ал. 1, т. 1, което не изпълни задължението си да сключи задължителна застраховка "Гражданска отговорност" на

автомобилистите, се налага глоба от 250 лева - за физическо лице;

В конкретния случай безспорно е, че на датата и часа, посочени в Наказателното постановление, моторното превозно средство не е имало сключена застраховка "Гражданска отговорност".

За прецизност, съда посочва, че изключение от задължението по чл. 483, ал. 1, т. 1 от КЗ е предвидено единствено за моторни превозни средства, които са спрени от движение. Временното спиране от движение на ППС се урежда в чл. 40 на Наредба № I-45/2000 г. за регистрацията, отчета, пускането в движение и спирането от движение на моторните превозни средства и ремаркетата теглени от тях. В конкретния случай не се установява посоченото моторно превозно средство да е спряно от движение по посочения ред. Поради това за неговия собственик е съществувало задължението по чл. 483, ал. 1 от КЗ.

Неизпълнението на задължението за заплащане на задължителна застраховка "Гражданска отговорност" правилно е ангажирало административнонаказателна отговорност на санкционираното лице. Съдът, в настоящия състав констатира, че между описанието на нарушението в АУАН и в НП съществува единство, като не е накърнено правото на защита на наказаното лице да разбере повдигнатото му административнонаказателно обвинение и да организира защитата си срещу него. В тази връзка, неоснователно се явява възражението на касатора в тази посока. Действително в АУАН има посочване, че на 27.12.2024г., около 9,13ч. в [населено място], [улица] е извършено нарушение. В случая самоличността на нарушителя и факта на извършено нарушение са установени по несъмнен начин от приобщените доказателства към момента на издаване на АУАН, което дава основание на наказващия орган на основание чл. 53, ал. 2 от ЗАНН да коригира установената неточност като очевидна фактическа грешка.

Неоснователно се явява и другото възражение на касатора по отношение не липсата на надлежна компетентност на издателя на процесното наказателно постановление. Към административната преписка е приложена Заповед № 43323-143/15.02.2016г., видно от т.3 от която Началника на 03 сектор „административно обслужване“ в ОПП –СДВР е оправомощен да издава наказателни постановления във вр. с чл.647, ал.2 от Кодекса за застраховането.

В допълнение, не се споделя и твърдението на касатора за липсата на обсъждане от районния съд за приложение на института на маловажност. Същият е обсъдил и посочил причините за неприложимостта му. Настоящата касационна инстанция споделя изводите на районния съд за неприложимост на чл. 28 от ЗАНН, поради което на основание чл. 221, ал. 2 от АПК изцяло препраща към тях.

Правилно е приложена санкционната разпоредба на чл. 638, ал. 1, т. 1 от КТ, която предвижда административно наказание "глоба" в точно установен размер от 250 /двеста и петдесет/ лева.

Касационният състав приема за неоснователно направеното от процесуалния представител на касатора възражение по отношение на определените разноски. Присъденото възнаграждение е съобразено с чл. 27е от Наредба за заплащането на правната помощ, възнаграждението за защита в производства по Закона за административните нарушения и наказания е от 130 до 190 лева, като районният съд е изложил мотиви по отношение на присъдения размер.

По изложените съображения обжалваното решение е правилно и следва да бъде оставено в сила.

При този изход на делото на основание чл. 63д, ал. 3 и ал. 4 от ЗАНН на ответника по касация се следват разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер от 66.47 евро /130 лева/, съгласно чл. 27е от Наредба за заплащането на правната помощ.

Предвид това и на основание чл. 221 от АПК Административен съд – София град, VI касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 3660/12.10.2025г., постановено по НАХД № 20251110205582/2025г. по описа на Софийския районен съд, Наказателно отделение, 9 състав
ОСЪЖДА П. Е. С., ЕГН [ЕГН], да заплати на СДВР направените по делото разноси за юрисконсултско възнаграждение в размер на 66.47 евро.
РЕШЕНИЕТО е окончателно.